

II. felvonás

A Kétségbeesés
Armadája

5. fejezet

A köd mélyén

A Daedalus sebesen suhant elő a Hipertérből, s egy kisebb armada szegélyezte az érkezését. Az évszázadokkal ezelőtti technológiát használó kalózhajók csak néhány másodperccel később érkeztek meg. Először egy Starfury suhant a sokat látott csillaghajó mellé, aztán 308-asok és rombolók érkeztek. Csodával határos módon a 304-esek érkeztek meg utoljára, de legalább szinkronban érkeztek.

- A flotta felvette az alakzatot – jelentette a bájos Clara.

- Mi a helyzet a drákokkal? – világított rá egy meglehetősen aggasztó pontra Max.

Erre mindenki ösztönösen az Omega 6 csillagködre szegezte a tekintetét, amely legalább kétszáz négyzetkilométert palástolt el az űr sötétjéből. A narancssárga „köd” körül apró, zöldes pontok gyülekeztek, amelyek hamar egymáshoz sereglettek.

- Védekező pozíciót vesznek fel. Tizenkét korvett és két csatahajó.

- Nekünk hány hajónk is van? – tekintett körbe aggodalmasan Kate.

- Huszonhárom, a Daedalust is beleértve. Dicséretes, hogy a kalózok hajlandóak voltak támogatni az ügyünket. Nyakig benne lennénk abban a bizonyosban, ha most nincs mellettünk egy kisebb hadsereg – mondta a tiszt helyett is Max.

- Ugyanazok a típusok, csak néhány fejlesztéssel. Nem lesz gond – állapította meg Sheppard, s lélekben már fel is készült az ütközetre.

- Másfél perc és lőtávolságba érnek – tette a kötelességét Clara.

- Öhm... már nem azért mondom, de muszáj ezt? – törte meg a feszült csendet O'Neill. – Úgy értem, akárhova megyünk, mindegy, hogy milyen célból, mindig ez lesz a vége. Minden szép és nyugodt, amíg meg nem érkezünk, aztán paff, máris jön egy nagy űrcsata és romba dől minden. Nektek még nem tűnt fel?

- Háború van – mordult fel Max. – Az emberiséget most minden és mindenki el akarja tiporni, aki valaha is hasznot látott benne. Ez nem a békés kis séták ideje, Kate, ezek a halál és a pusztítás hónapjai. Különben is, mit vártál? Drák területen vagyunk, nem emlékszel?

- Jó, csak... néha igazán találhatnánk egy békés megoldást is.

- Nyugi, majd egyszer annak is eljön az ideje – csitította Thomas.

- Hamarabb, mint hinnéd – tett keresztbe a karját az ügynök. – Clara, nyiss egy csatornát! Ideje elbeszélgetni a nagyfiúkkal...

Az emlegetett komcsatorna hamar megnyílt, az ellenséges hajó kapitánya ismét a híd üvegablakára lett kivetítve. Egy jól megtermett egyén volt, vastag kar, zömök lábak, s egy borzasztóan izmos nyak párosult a természetéhez. Mégis az arca volt az, ami igazán hátborzongató látványt keltett... az egyik fele olyan volt, mint minden más dráké, a másikat pedig fájdalmas hegek fedték. Ott még a szeme sem maradt meg.

- Daraka tee, ho'da! – mordult fel a saját anyanyelvén. – Miért hívní, ember?

- Nos, vakációzni mentünk, és arra gondoltam, hogy most csevegünk egy kicsit a jó öreg ősellenséggel – dünnyögte az ügynök. – Mi nem akarunk bajt, nincs érdekünk egy rakás, értéktelen, sáros kis drák planéta megszerzésében.

- Ekkor miben lenni ember érdeke? – kérdezte vissza a kapitány.

- Mi csak bemegyünk a csillagködbe, aztán itt se vagyunk. *Jó, lehet hogy hozunk magunk után egy... úgy huszonöt kilométer hosszú hajót, de az kit érdekel?* – gondolta magában az utolsó mondatot Max. A drák váratlan módon elnevette magát.

Úgy tűnt, mintha a gúnyos kacaj mindkét hajót betöltené.

- Ember menni Kaptar csillóköd, drák engedni, ember úgyis megdögleni – azzal véget ért az adás. Clara még szóhoz sem jutott, amikor a drák hajót megfordultak és sietve beléptek a hipertérbe. Jó, azért a végén már csak megszólalt.

- Elmentek – jelentette ki a teljesen egyértelműt.

- Amúgy, csak engem érdekel, hogy mit jelent a Kaptar drákul? – kérdezte Kate.

- Nehéz megmondani, nincs szó szerinti fordítása. De, ha nagyon le körül akarja írni az ember, akkor egy elátkozott úrbéli szörnyetegről van szó, ami egész világokat dönt romba és komplett hadiflottákat képe nyomtalanul felemészteni. Különös... ők nem hisznek a varázslatokban, meg az ilyen humbugcuccokban. Szóval, adott a kérdés: mi lehet olyan félelmetes ahhoz, hogy ők a „kaptar” jelzővel illessék?

- Nem tudom, de úgyis meg fogjuk nézni – szólalt meg Sheppard is.

- Már aki – tette hozzá Clara. – Uram, a Törvényen Kívüli Szövetség szerint nem érdemes bemenni abba a csillagködbe. Már az is elég félelmetes, amit a drákok őriznek, hát még az, amit önként odadobnak az ellenségnek.

- Ez azt jelenti, hogy? – játszotta az értetlent Tom, de még a végére sem ért annak a mondatnak, az első kalózhajók máris otthagyták őket.

- Magunkra maradtunk – szögezte le a már fájdalmasan nyilvánvalót Max.

- De azért bemegyünk, nem?

***

A Daedalus óvatosan evickélt a narancssárga csillagködben. Nem volt itt se csillag, se égitest, de mégis nappali világosság honolt meg a fátylak közt. Tisztán lehetett látni a roncsokat, nem csak azt a két hatalmasat, hanem azt sok kisebb, zöldes testet.

- Ezek drák hajók – mutatott rá Kate. – Mi történt velük?

- Velük mi történt? – mutatott a két nagyobb roncsra Max.

A tizedesnek hirtelen elakadt a lélegzete, eddig is észrevette a két roppant roncsot, de mégsem figyelt rájuk igazán. Ám most, most minden olyan más, minden olyan döbbenetes lett. Ők közvetlenül a két titán mellett voltak. A kisebbik roncs barna volt, akár fa kérge. Egykoron egy rettegett, de mégis bájos, áramvonalas hajó lehetett, ám most megtépázva s legyőzötten vesztegelt a végtelenben. A hatalmas orra teljesen összeroncsolódott, olyan volt, mintha beleállt volna a másik, fekete hajóba. Az a monstrum két jókora darabban hevert, úgy tűnt, mintha a másik hajó belerohant volna, aztán felrobbant, ezzel szétszaggatva a feltehetően ellenséges bestiát.

Meg kell hagyni, a barna hajó sem maradt éppen egy darabban. A közepe eltűnt, a szárnyai néhány kilométerre sodródtak az orrtól, amely körül számos nagyobb roncsdarab tornyosult – Kate azért gondolta úgy, hogy nekiment a fekete hajónak, mert az orr-rész vészesen közel vesztegelt hozzá. A hajtóműveket sem volt nehéz megtalálni, csak egy kicsit távolabb sodródott a többi roncsból.

Feltehetően a robbanás ereje repíthette ilyen messzire.

- Enyhe energiaaktivitást észlelek a kisebbik hajó roncsairól, a kisebb lövegei még mindig működőképeseek – jelentette az első tiszt.

- Félmillió év múltán is van benne egy kis élet – sóhajtott egyet Max döbbsen. – És, miért élünk még? – tette fel az egyetlen lényeges kérdést.

- A kisebbik hajó felépítése egyezik a Nagasaka szerkezeti elírásával, ugyanazok építették a kettőt. Azt hiszem, megtaláltuk a segélyhívás forrását.

- Ők is emberek voltak, mi is azok vagyunk – esett le az ügynöknek. – A működő lövegek biztosan kapcsolatban állnak a központi számítógéppel. Az egész egy védelmi mechanizmus, lelő mindenkit, aki el akarná foglalni a hajót. De mivel minket a létrehozóinak azonosít, ezért békén hagy. Nekünk jogunk van a birtokunkba venni.

- Már nem azért mondom, de ez a hajó négy nagyobb, és vagy százezer kisebb darabban van. Hogy akarjuk bárhová is elvinni? – érdeklődött Tom.

- Nem tudom, még abban sem vagyok biztos, hogy arra kellene átszállni. Tudjuk, hogy ki építette azt a hajót, de mi van a másikkal? – mutatott a nagy, fekete hajóra Max. – Ahogy elnézem, nagyobb is, meg erősebb is.

- Az Ismeretlenek – hagyta el a megdöbbsentő kijelentés Kate kecses ajkait.

- Az Ismeretlenek? Úgy érted, az Árnyvírus alkotói? – ráncolta a homlokát Max.

- Miért is ne? Tudtuk, hogy ők csinálták a vírust, tehát messze a mi szintünk felett kell lenniük. Még csak sejtjük, hogy ők állnak a mostani támadások mögött, de egyre biztosabbak és biztosabbak vagyunk benne. Ráadásul a Nagasakán, az az AI is azt mondta, hogy az Ismeretlenek pusztították el a birodalmát – mondta Kate.

- Kétszáz évvel ezelőtt is erre akartak figyelmeztetni, de nem történt semmi, azért azt hittük, hogy megúsztuk. Mostanában került újra terítékre az egész, de még mindig csak találgathatunk, sejtethetünk, nincs kézzel fogható bizonyíték – folytatta Max. – Legalábbis nem volt, egészen a mai napig. Az a hajó a bizonyíték.

- Szóval, azok a gennyzsákok tényleg ott vannak, és tényleg el akarnak pusztítani minket – összegezte a dolgot Sheppard. – Akkor miért nincsenek itt?

- Jó kérdés, ám engem inkább az aggasztana, hogy mi lesz, amikor idejönnek – vakarta a szakállát az ügynök. – Félmillió év hosszú idő, és akkor már az a monstrum az Ismeretlenek kezében volt. Én nem tudom, ti hogy látjátok a dolgokat, de ez a Föld Birodalom sokkal felkészültebbnek tűnt, mint mi, és mégis eltiporták őket. Nem tudom, hogy nekünk mégis miképpen kéne megvédeni magunkat.

- A hangárban lévő hajókkal? – vette fel O'Neill.

- Jó, maradt a kérdés, melyik hajóra szálljunk át?

- A mienkre – jelentette ki Clara, ami különös, mert ő nem szokott beleszólni az ilyesmibe. – Akárkik is legyenek ezek az Ismeretlenek, biztos nekik is megvannak a maguk biztonsági óvintézkedései. Én inkább arra a hajóra mennék át, amelyikről biztosan tudjuk, hogy nem akar megölni minket.

- Egyéb indok? – kérdezte számonkérően Max.

- Az elülső részén még mindig van levegő és nyomás, plusz találtam ott egy életjelet...

***

- Dex, most komolyan, ez a hajó ötszázezer éve itt hever... szerinted van terminál, ami még működne? – kérdezte enyhén cinikus hangnemben Mckay.

- Sose lehet tudni – mondta a férfi, miközben buzgón ügködött az első, második és harmadik látásra is halottnak tűnő szerkezet felett.

- Hihetetlen – csapott a homlokára Jeremy.

- Srácok, most jöttünk... két perce se teleportáltak fel minket, erre máris ezt csináljátok – hitetlenkedett Max. – Nem tudnátok egy kicsit nyugodtabban létezni?

- Elnézést, uram – köszörilte meg a torkát Jeremy.

- Na jó, ennél már nem lesz több fény. Ideje keresgélni – sóhajtott egyet Kate. Nem valami egyszerű néhány zseblámpával és egy alig pislákoló vészfényvel megkeresni valakit, főleg, ha egy ekkora hajóról beszélünk. Az Eternity elülső feléből legalább egy három kilométeres darab maradt fenn.

Időközben a nő kíváncsian világitgatott a géppuskája csövéhez erősített katonai zseblámpájával. Hamar rálelt az első krio-tartályra, de nem volt benne senki. Még egyet megvilágitott, azt is üresnek találta. Már érezte, hogy ez egy hosszú nap lesz.

- Elméletileg, jobbról a tizenharmadik... – dűnnyögte unottan.

- Honnan tudjuk, hogy melyik a tizenharmadik? – szólalt meg McKay is. – Töksötét van – ezután csak elhallgatott, s visszatért a neki kiosztott feladathoz, a védéshez.

És most jön a hetedik... – világitott oda a zseblámpájával Kate. *Ebben sem lesz semmi* – gondolta magában, amikor egy női arcot pillantott meg. Nem tudott igazán felkészülni a pillanatra, sőt semennyire sem. Sikoltott egyet, hátraugrott, aztán már csak arra eszmélt, hogy Tom karjai közt van.

- Lassan elengedhetsz – forgatta a szemét Sheppard.

- Ja, hogy én foglak téged... és nem fordítva – eszmélt rá a meglehetősen kínos helyzetre a nő. Csak elengedte a hős lovagját, aztán hátrasimított egy zavaró hajtincset – ami mindig a szemébe lóg, hanem fonja copfba a haját –, majd újult erővel tért vissza ahhoz a tartályhoz. Csak egy picit távolabbról világitotta meg.

- Szerintetek ki lehet ez? – törte meg a feszült csendet Mckay.

- Ahhoz előbb fel kéne kelteni, már ha túléli – tette hozzá Max.

- Fiatalnak tűnik, ez nem az ő módszer, ahol minimális szinten tovább öregszel. Nyugodtan fel lehet kelteni, csak kéne egy kis energia.

- Euréka! – kiáltott fel Hector, s egy csapásra világosság lett.

- Berosálok, neked most kajak hasznod volt! – kacagott fel Jeremy, amint körbenézett az immár fényes s fenséges helyiségben. Meg kell hagyni, egy csöppet nagyobb volt, mint hitték. Száznál is több tartály sorakozott benne.

Sajnálatos módon, csak egyben volt élet.

- Az összes megmaradt energiát ide irányítottam, most már fel lehet ébreszteni a hölgyet – mondta diadalittasan Dex, aztán lenyomott pár gombot a mégiscsak működőképesnek bizonyult terminálon.

- Az nem lesz veszélyes? Mi van, ha elfogy az az energia? – érdeklődött Max.

- Akkor mind meghalunk, nem lesz se nyomás, se atmoszféra – mondta a férfi úgy, mintha mi sem lenne természetesebb.

- Mikor? Dex, ne szórakozz – kezdete elveszteni a türelmét Sheppard.

- Úgy háromszáz év múlva. Elég lesz, vagy az unokáitokat is itt szeretnétek tudni?

A kérdésre nem érkezett válasz, ugyanis a krio-tartály pont most kezdett felnyílni. A fedele hamar elemelkedett a talajról s a rejtelmes nő sózsákként borult ki belőle. Útközben tért magához, s alig tudta maga elé emelni a tenyerét, hogy tompítsa az esését. Öklendezve s remegve hevert ott egy kis ideig, aztán felnézett.

Kate, Max, Tom és a kisebb zsoldos csapat döbbenetben álltak felette.

- Emberek – mondta a nő, aztán riadtan nézett körbe. – Milyen évet írunk?

- 2436 – nyújtotta a kezét Max. A nő döbbenetben lesett egy ideig, aztán elfogadta a segítő kezét. Meg kell hagyni, még így is nehéz volt felsegíteni.

- 2436... az lehetetlen, akkor még nem jutottunk el ide – mondta bizonytalanul.

- Hát... hogy is mondjam, ez nem pont az a 2436, amit te ismerhettél – vakarta a fejét Az ügynök. – Az igaz megvallva, legalább félmillió évet töltöttél ott.

Erre a nő felkacagott, s úgy mérte fel a környezetét, mintha csak egy tréfa lenne az egész. A környezete is felmérte őt, a fekete vértben álló alakot, akinek egy hosszas, éles kard volt a hátán, valamint egy szürke plazmapisztoly volt a csípőjénél.

Eközben a nő is észrevette magát. Túl sok a véletlen.

- Ez most nem vicc, igaz?

- Sajnálom, de az te néped már kihalt – erőltetett némi együttérzést az arcára Tom.

- Ti is emberek vagytok – szögezte le a nő.

- De másféle emberek. Egy másik bolygó, egy másik nemzet magvai.

- Igen, azért beszéljük ugyanazt a nyelvet – mondta a nő cinikusan.

- Tényleg, ez még fel sem tűnt – eszmélt rá Max, ő csak ritkán nem vesz észre valamit. – Ugyanaz a testmagasság, ugyanaz az arc, és ugyanaz a nyelv, mint a mi népünknel. Hogy is hívnak?

- Jana, Jana Thar, az Ügynökség egyik legkiválóbb kaszája.

- Az Ügynökség?! – döbbenek le valamennyien.

- Igen, ez egy amolyan hírszerzőszervezet volt... – sóhajtott egyet a nő. – De már mind eltűnt, igaz? Nincs Birodalom, nincs Föld, nincs Ügynökség...

- Hát... hogy is mondjam – kezdett megint vakarózni Max. – Az elég fura, mert én pont a Földön születtem, pont a Tau'ri Birodalomnak dolgozom, és érdekes módon éppen az Ügynökség karjai közé sodort az élet. Mellesleg, manapság a „tau'ri” annyit tesz, hogy „földi”, szóval, ez is egy Földi Birodalom, ha úgy vesszük...

- Az, az... – hebegte a nő elképedten. – Az fura. Mi a székhely?

- A Trantor IV, ha jól tudom, nektek az V volt, nem?

- Amúgy, valaki elmondaná, mitől olyan elképesztően különleges az a rendszer?

- Nem a rendszer, hanem a gázóriás az, ami igazán különleges – felelte Jana. – A rendszer is onnan kapta a nevét. A Trantor gázóriás döbbenetes mennyiségű áramot termel, de ez önmagában még nem lenne különleges, ha nem lenne egy különleges módszer, aminek a segítségével hasznosítani lehet ezt az energiát. Hadd találjam ki, ti is egy pajzsgenerátort építettetek? – fordult hirtelen Max felé.

- A létező legnagyobbat. A mező körülöleli mind a négy holdat, s a gázóriásnak hála, olyan iszonyatosan erős, hogy szinte semmi sem képes áthatolni rajta. Sajnos pont valami technikai gikszer volt, amikor megjött az Aschan, ezért kellett Marcusnak választania a paradicsomi székhely és a Föld között. De amúgy maga a mező az teljességgel áthatolhatatlan – fogalmazta meg a gyors feleletet Max.

- Hát, azt azért nem mondanám, hogy áthatolhatatlan – tette hozzá Jana. – Mi is ezt hittük, de aztán kiderült, hogy nekik van egy jó módszerünk arra, hogy mégse legyen az. Ugye még nem találkoztatok velük?

- Mármint az Ismeretlenekkel? – kérdezte vissza Max.

- Hát, így is nevezhetjük őket... a nagy fekete izé tulajdonosai.

- Tényleg, nekik mi a rendes nevük? – érdeklődött O'Neill.

- A név érdektelen – felelte a nő. – Félmillió év, az pont azt jelenti, hogy lassan már eljön a következő Invázió ideje. Nekik az oktávium kell, azon alapul az államuk.

- Amúgy már tényleg a nyakunkon lesznek lassan, most a szövetségeseikkel akarnak eltörölni minket. Az nagyon rossz jel, igaz?

- Már az is rossz jel, ha vannak szövetségeseik. A mi időnkben nem voltak, de még úgysem volt esélyünk, a Tejútnál még talán lett volna, de Trantor V, aztán meg a Föld után... egyszerűen képtelenek voltunk összeszedni magunkat. Az Iliász köd volt az utolsó reményünk, aztán az is elszállt.

- Igen, tudjuk. Hagytatok egy rakás hangárt, akkor még ott voltál? – kérdezte Max.

- Megtaláltatok őket? – csillantak fel a nő bájos, kék szemei.

- Az egyiket, még a Lochuson. Megtaláltuk a Nagasakát.

- Lochus? Azt a bolygót nem ismerem. De a hajót igen. Elhoztátok?

- A világért sem akar megmoccanni. Kell neki valamiféle parancs, ezért jöttünk ide.

- A parancs – sóhajtott egyet a nő. – Azt meg kell szerezni.

- Oké, mégis honnan?

- Kövessetek – mondta a nő, aztán megindult az egyik folyosó felé.

***

- Azt még mindig nem mondtad meg, hogy miért értjük meg egymást – törte meg a egyhangú léptek morajlását Kate.

- Én sem értem. Félmillió év alatt sok minden történik, és ott az evolúció is. Ti nem lehetnétek olyan, mint én, már az is kisebb csoda lenne, ha hasonlítanátok rám. Arról már nem is beszélve, hogy gyakorlatilag csillagászati esélyei vannak annak, hogy mindkét civilizáció a Földről induljon ki és mindkét esetben birodalom legyen az államforma. Olyan különös az egész... mintha... nem, az nem lehet.

- Mi nem lehet? – szólt közbe Sheppard.

- A hangárok mellett volt egy másik ötletünk is. Az akkori tervek szerint, ha az emberiség nem támad fel magától, akkor a folyamatot mesterségesen is segíteni kell. Ez esetben nyilván a Földet választották volna, nyilván angolul beszélnétek és nyilván ugyanazt a formát őriznétek, mivel a mi DNS-ünkből történne a felemelés. De ez azt

jelentené, hogy a népem, az eredeti népem, túlélte a háborút. Akkor már rég idejöttek volna, szóval... fogalmam sincs, hogy mi történhetett.

- Mi is a néped vagyunk, emberek, nem emlékszel? – fordult felé Tom kedvesen.

- Ti nem vagytok ugyanaz a nép. Tudom, hogy mit mondtam az előbb. Hasonlóak vagytok, igen, roppant mértékben hasonlítotok ránk, de nem vagytok, és sosem lesztek, pontosan ugyanaz a nép – szögezte le a nő, aztán véget ért a folyosó.

Jana úgy sétált a zárt ajtóhoz, mintha az már nyitva lenne, ki is nyílt a megfelelő pillanatban. A nő kecses léptekkel odasétált az egyik terminálhoz, amely elsőre halott volt, aztán azonnal feléledt, amint hozzáért a kaszás.

- Hé, ez nekem percekbe telt! – csattant fel a Dex. A többiek rá sem hederítettek, aztán Kate olyat látott, amit elsőre nem tudott mire vélni, aztán újra megtörtént.

- Azt a billentyűt úgy nyomtad le, hogy hozzá sem értél.

Erre Jana abbahagyta gépelést, feléjük fordult, s a kardja hirtelen kicsusszant a hüvelyéből. Egy ujjal sem ért hozzá, mégis forogni, pörögni kezdett a levegőben, aztán megállt a kíváncsi s megrettent közönség előtt.

- Kinetika – nevetett fel a nő. – Ti még nem ismeritek?

- Nem igazán. Erre kajak képesek voltatok? – kérdezte a maga módján McKay.

- Csak a pusztítók, avagy a kaszások, ez a két név illet minket. A születésünktől fogva genetikai beavatkozásokon estünk át, amelyek gyorsabb reflexeket, megnövelt izomerőt és a Képességet bocsájtotta a rendelkezésünkre. Ti még tényleg nem találkoztatok vele? – pillantott körbe kíváncsian, miközben eltette a kardját.

- Lehet, hogy ennek te maradtál az utolsó hírmondója.

- Miért, mi történt a Nekei-el? Nekik alaptól is megy – kérdezte Jana..

- Nekei? – kérdezték vissza értetlenül a mai népek.

- Óh, szóval, ők nem éltek túl. Milyen kár – sóhajtott egyet búsan. – Mindegy, akkor sem vagyok egyedül ezzel, sajnos nem. Az Ismeretlenek nem csak ismerik ezt az kinetikus erőt, de valósággal függnek tőle. Konténereket bontanak szét, golyókat fognak meg, vagy éppen kisebb századokat tépnek darabokra a segítségével. Hajóépítésnél sem jön rosszul, ettől olyan hatalmasak.

- És mi eltanulhatjuk? – jött egy ostoba kérdés.

- Nem hinném. Mint mondtam, az emberek csak genetikai beavatkozásokkal tanulhatják meg, de ez lehetetlen a Nekei nélkül. Kísérletek kellene a szer kifejlesztéséhez.

- És ehhez mi köze van hozzájuk?

- Hát... elég kegyetlen kísérletek kellene hozzájuk, embereken nem lehet, mert azt tiltják a törvényeink. De a Nekei... – közben rájött, hogy elég rossz szemmel néznek rá. – Öhm, hogy is viszonyultok a nem emberi eredetű élethez?

- Ők is értelmes lények, joguk van élni. Miért, ti hogy voltatok vele?

- Hát... – a nő érezte, hogy nem lesz sok köszönet abból, ha megvallja a régi Földi Birodalom szemléletét. – Felejtsetek el!

- Miért Jana, ti mit csináltatok velük? – kezdett felháborodni Sheppard.

- El sem hinnéd, mennyire nem vagytok ugyanazok az emberek – ekkor egy holografikus térkép jelent meg a helyiség közepén. Mivel most mindenki a hologram-galaxisra kezdett figyelni, ezért Jana megúsza a meglehetősen kínos magyarázatot.

Ami azt illeti, egy kis ideig néma csend köszöntött a hőseinkre.

- A Tatjana galaxis, itt vagyunk most, a csillagködben.

- Nem, ez az Örvény galaxis – szögezte le Max.

- Ti így hívjátok most, mi így hívtuk akkor. Sebaj, lapozzunk – a nő lenyomott néhány holografikus gombot a terminálon, aztán egy másik galaxis jött a képbe. – Ez itt a Teremtis, itt van a Nagasaka. Egy remek hajó, oly sok fenséges emlékekkel.

- Nem, ez az Új Remény galaxis, itt éltünk úgy kétszáz évig.

- Vírus? – kérdezte vissza a nő, a költözős okára utalva.

- Vírus – mondta komoran Max.

- Akkor az Ismeretlenek tényleg a fejeteket akarják. Lássuk csak, hogy menthetnék meg benneteket – ezt újabb gombnyomások követték, s végül egy jóval nagyobb térkép bontakozott ki a tágas helyiségben. Úgy töven galaxist lehetett látni rajta, ebből harminckilenc bordó színnel volt jelölve. Olyan mintázatot adtak, mint egy félbetört kifli, egy távoli, apró morzsával, az Új Remény/Teremtis galaxissal.

Mind a harminckilenc csillaghalmazban zöld csíkok jelezték a hangárokat, tényleg több száz volt belőlük, csak elszórtan, minden galaxisban néhányval. Többek között az Új Remény, a Tejút, az Ida, a Tartarus és a Pegazus galaxisokban is ilyen csíkok voltak. Azonban volt más jelölés is, egy nagy, vörös pont ékeskedett az Ida szívében.

- Ejha, ekkora volt a ti birodalmatok? – képedt el O'Neill.

- Miért, a tiétek mekkora? – rántott vállat Jana.

- Hát... úgy négy galaxis. Eltörpül a tiétekhez képest – felelte Kate.

- Nem értem, hogy tudott titeket bárki is legyőzni? – tátotta a száját Max is.

- Nos, először a Polgárháború volt 6852-ben, aztán jöttek az Ismeretlenek hat évvel később. Mit mondhatnék, többen voltak, nem nem tudtunk felkészülni rájuk... történt, ami megtörtént. Szerintem már így is leget hallottatok a Nagy Háborúról.

- És mi történt abban a polgárháborúban? – érdeklődött Kate. – Úgy értem, már másodszor kerül elő, de még mindig nem tudunk róla semmit.

- Na, ja, mitől olyan érdekes ez a polgárháború? – kérdezte Max is.

- Nos, hol is kezdjem... – töprengett egy picit a rövid hajú nő. – Az egész azzal kezdődött, hogy a Nekei el akart szakadni a Birodalomtól, és aztán az összes többi faj is, ami önmagában még nem lett volna gond, ha nem szereznek egy ütőképes flottát az Antarktól. Még bírtunk volna velük, ha nem lázadnak fel a saját embereink is. A helyőrség jelentés része dezertált, aztán átállt a felkelőkhöz. Onnantól kezdve lehetett háborúnak nevezni az egészet. A történelem folyamán először történt meg az, hogy anyahajó küzdött anyahajó ellen. De ez csak a kisebbik probléma volt.

- Miért, mi volt a nagyobbik gond? Érdeklődött Max.

- A harcok alatt sikerült összeakasztanunk a bajszunkat az Ismeretlenekkel, bár akkor még nem voltak ilyen zárkózottak. Az első perctől tudtuk, hogy háborút akartak, sőt még a polgárháború alatt megtörtént a Nagy Háború tűzpróbája. Egy

monumentális csata, amelyből mindkét fél kiértékelhette egy nagyobb konfliktus hajnalát. De előbb még véget kellett vetni a megosztottságnak, a felkelőket el kellett söpörni, vagy nekik kellett átvenni a hatalmat.

- És, kik nyertek?

- Ezt nem lehet megmondani egy egyszerű igennel, vagy egy nemmel. Én ott voltam a végső csatában, mindenki ott volt, aki csak belekeveredhetett. Még mindig úgy emlékszem rá, mintha csak tegnap lett volna; egymillió cirkáló egyetlen apró, szinte már porszemnyi naprendszerbe zsúfolva... harminckilenc galaxis egyesített hadereje egy helyen, egy időben. El sem tudjátok képzelni, milyen lehetett. Később, a Nagy Háborúban, sokkal nagyobbak is voltak, de az már egy másik történet...

Akkor az a háború tényleg ezerszer akkora volt, mint a mienk – gondolta O'Neill.

- Amúgy, ha már feltűnt valakinek, akkor mi az a nagy piros pötty? – mutatott az Ida galaxis közepén látszó jelölésre.

- A Lankra állomás, ott lesz a parancs, amivel elindulhatnak a hajók.

- Pont a frontvonalon. Készüljete, skacok, mert meglátogatjuk a jó öreg Goa'uld bácsit!